

På andra sidan glaset

Mörkret lägger sig över Stockholm. Jag har avverkat ännu en dag.

Jag har en lista jag försöker gå igenom dagligen. En dag till som jag klarat av utav dessa trehundra sextiofem dagar per år utan dig min älskade son, mitt hjärta, mitt syre som du och din syster gett mig sedan ni kom till världen.

Äta i kyrkan, check. Gå till min mor, check. Ta en promenad till parken check. Handla middag check. Åka hem check.

Jag bär på så mycket skuld, skam, ångest och så enormt mycket kärlek. För jag gör ju tiden tillsammans med dig min son fast du sitter i fängelse och jag är här ute. Du har murar omkring dig. Du kommer ingenstans. För mig är det enbart en dörr. En dörr jag går igenom varje dag för att möta verkligheten. Jag böjer mitt huvud om och om igen. Skriker ut min smärta till Gud i både handdukar och kuddar. Hur kunde jag förlora dig så mitt barn. Att du valde att inte komma till mig med dina problem, din mamma, så som du alltid gjort, precis som din syster. Det har alltid varit vi tre mot världen. Vilket heller kanske inte var det bästa. Men vi hade varandra i allt.

Så plötsligt slöt du dig. Jag fick inte längre åtkomst till ditt liv. Det var dina grabbar som gällde. Att du valde att inte berätta för mig varför ditt inre var i ett fullständigt kaos gör mig så *ont*. Glaset jag ser dig igenom på mina besök är en mardröm. För du är fortfarande ett barn, mitt barn, min son!

Jag vaknar på morgonen och tänker på att ännu en dag är kommen, där jag måste igenom tunneln som leder till kväll och natt till en ny dag närmare tills du kommer hem igen. Jag bockar av det jag gör, så ser mina dagar ut. Om några månader har jag klarat av de första trehundra sextiofem dagarna sedan de tog dig, anhöll dig och häktade dig. Det blir det första

året av många jag då har klarat av.

När åklagaren yrkade på tio år var det som om jag plötsligt befann mig utanför min egen kropp, satt bredvid och tittade in. Jag brukar uppleva den känslan innan jag har en panikångestattack. Men samtidigt känns det så skönt på något sätt. Att inte behöva ta till mig den känslan inuti mitt hjärta som den "riktiga" Minna behöver göra, är en lättnad de gånger det händer och panikångestattacken inte kommer.

Jag böjer mitt huvud, känner sådan skuld! När jag var ung fick jag lära mig tidigt att han med makten är han som håller kronan i dina händer. Eller hur? Jag trodde jag fått kungen. Visst, på ett sätt hade jag fångat honom. Under sjutton år slog, förnedrade och älskade han mig med sådan kärlek som endast kan ses på film. Jag fick dig, en son. Och i ärlighetens namn så uppfostrades du och din syster lite olika. Kärleken är oändlig till er båda självklart men uppfostran olika. Och jag undrar om jag som mor gjorde helt fel!? Du är god. Du är så fin och har aldrig haft svårt med det sociala. Vad hände mitt barn? Jag förstår inte.

Är det hemska som du blev fälld för beroende på mina val genom livet? Nej, jag kan aldrig ta det på mig. Jag skulle dö långsamt inombords, aldrig bli mig själv igen. Jag har så många rädslor. Så många om jag gjort så eller så. Jag kan inte visa min förtvivlan för min familj för då blir min mor och din mormor så oroliga över att jag ska göra nåt dumt. Det skulle hon aldrig klara av, åttiotre år gammal. Så jag döljer min sorg och förtvivlan. Ibland när kvällen kommer och ännu en dag har gått, känner jag bara tacksamhet över att jag klarat mig igenom ännu en dag. Då orkar jag med en till. Jag måste klara av det första året! Det finns inga som helst andra alternativ för mig. Sedan börjar nedräkningen för det andra året, sedan det tredje och så vidare. En dag är du tillbaka hos mig och din familj. Ingen av oss dömer dig min son. Vi älskar dig så mycket.

Julen är i antågande och det här blir första gången i våra liv som du inte kommer att vara här med oss. Jag är chockad av kriminalvårdens så kallade hantering av ditt straff. Du är yngst på hela anstalten. Det är en klass ett anstalt, högsta säkerhetsklass, på grund av åren du fick. Men det finns vissa saker du behöver göra för att placeringsenheten ska veta var du ska sitta under din tid. Andra där inne har väntat i över tio månader. Det finns ingen personal och det är överfullt med folk.

Jag tänker bara så som varje människa *bör* tänka i en sån här stund. *"Vi har en ung man här, för att det ska gå bra för honom på utsidan sedan så ser vi till att lägga resurser på honom."* Men jag har förstått att *inget* har hänt sedan jag gick ut ifrån Hinseberg den nionde oktober 1999. Det gör mig livrädd!